

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ptum est ex hostium faucibus, in quas iam penè fames
 contrusit. Tum cecidèrè animi obsidentium: cœpitq; in-
 ter principes de totius causa interceptione agi. Constitu-
 tis primùm treugis, interim de cōpromisso deliberatum.
 Constituere demùm causam omnem in manus duorum
 principum, qui equiores ad omnia viderentur: Ea fides
 tum facta est Brunswiccēsisibus. Ernestus Magdeburgen-
 sis archiepiscopus, dux Saxonia, marchio Misnensis, Io-
 hannes marchio Brandenburgensis, princeps elector,
 electi sunt ad causam arbitri. Aderant cum tractaretur
 in Tzeruest duo Henrici principes Brunswiccenses,
 Magnus quoq; dux Magnopolensis: ipsi quoq; Brunswic-
 censes cum amicis suis. Forma agendi hac erat: Au-
 dit a partes diuisim: primò duces, deindè Brunswiccen-
 ses: absente parte semper altera: Verbum dicentis ac-
 cipiebant notarij: Ea tarditate pronuntiandum fuit.
 Et quauis multa sint intentata, tamen ista vice res ad
 exitum non peruenit. Alio deindè tempore res à multo
 minoribus est coequata, vt ex quatuor arcibus, quas de
 manu Brunswiccensium dux bello cepisset, duæ illi re-
 manerent: Ex duabus alteris, vna maneret desolata,
 Asseborg, æquanda solo: Alteram ciues retinerent, cum
 prædijs suis: Ità tamen, vt subditos se principibus suis
 agnoscerent: Cetera sunt abditiora, nec manauerunt in
 vulgus.

CAPVT XX.

Iam cœpit Henricus dux Brunswiccensis senior, agno-
 minatus comparatione propinqui sui ducis de Lune-
 burgo æquè Henrici, haberi formidabilis: Compertum
 erat ingenij neruis, animi, corporisque viribus, dexte-
 ritate consilij, multis prauale: Aboleri iam cœpit eius
 rei memoria, quam ante paucos annos nonagesimo post

mille quadringentos Honouerensibus intentauit. Serua-
uit memori animo iniuriam ab illis Hildesemensi bello
irrogatam. Tunc enim cum aliquantam iuuentutem
cum armaturis & impedimentis commodato ex eo oppi-
do sumpisset, vt perinde imparatiores essent ciues ad
arma, vbi opus euenisset, contraxerat equitum & pe-
ditum numerum, qui satis esse posset oppido opprimen-
do: & sub noctis tenebras adequitans, cepit custodem in
specula: cauens, nè quis se commoueret: Tacito collo-
cauit peditatum in horrea laterum, vt iam primo mane
ad porta refectionem irrumperent oppidum, aditumq;
occuparent, sequutur is equitibus. Dies erat celebris diuæ
Katharinae virginis: cum ante lucem, nescio quis oppida-
norum, urbem ingressurus, videt latitantes in horreis, &
iam penè ad ingressum porta clamauit, nè vllò modo
portarius panderet urbem, hostes adesse, nescio quos. So-
nuit de turri emissa bombardæ custos: Illico se commo-
uere de latibulis: nam id erat signum apprehense porta
vt prodirent: Prodeuntes adspiciunt se proditos. Tum
detectares, exciuit ad arma oppidanos: Sed qui latuê-
re, quam poterant occultissimè redibant: Colloquium
deinde quasiuit cum habitatoribus: Illi reijciunt, dicen-
tes: Principem suum abesse quam longissimè: malè ab
redeunte multandum authorem eius malitiæ, qui, ab-
sente legitimo principe, tale aliquid in oppidum duci
subditum attentasset. Fama fuit non ignorasse eundem
principem, cum post aliquot annos Brunswicenses
duo proconsules, ex conuentu, quem cum nonnullis
Luneburgi egerant, redeuntes, caperentur in distri-
ctu ducis Luneburgensis, cuius saluo conductu erant
premuniti. Conradus de Veltem eius incursionis du-
ctor erat, quod causaretur quendam ex familia sua
imme-

immerentem Brunsvici publico casum gladio: Aucti-
 cum caperentur, diu tenebantur: nec poterant vllis con-
 ditionibus laxari, quanuis multa intentaret dux Lune-
 burgensis, in cuius interposita publica fide capti essent,
 priusquam interueniret idem Henricus dux Brunsvic-
 ensis: Tum enim solutis non paucis millibus aureorum,
 ex suo quisque, sunt captiuitate laxati. Cardo rerum fe-
 rebatur, quod Henrico duci cupido inceserat perno-
 scendi, quae in conuentu illo cum Henrico duce fratru-
 le eius, à ciuitatum oratoribus acta essent: Idq; innotu-
 it, interceptis inter alia literis, dum memorati viri ca-
 perentur. Sed fratruelium principum amor ac familia-
 ritas, antè quidem tenuis, ex ea causa non magnoperè
 augebatur.

CAPVT XXI.

MAximilianus interim Romanorum rex in Itali-
 am ire constituit, Imperij coronam in Vrbe ac-
 cepturus: In quam rem factò principum in Wormatiani
 magno conuentu, cœpit agere de illa profectioe, hor-
 tatus principes, qui multi ad eum diem conuenerant,
 vt in eam expeditionem pro Imperij honore se appa-
 rarent, accingerentque: Simul ostendens, quanta res
 Christiana essent discrimina ab sauisimo nominis Chri-
 stiani hoste Turco. Animauit principes de illustri victo-
 ria, quam nupèr Fernandus Hispaniarum rex de occu-
 pato Granata regno reportasset: vt decennali bello
 fortissimum regem oppugnârit, attenuârit, & omni
 ditione exuerit, Christianismo reddens prouinci-
 am per annos ferè octingentos possessam à Sarace-
 nis: Mouitque vehementer principes omnes transitus
 Karoli Francorum regis, eius nominis VIII. in Itali-
 am, quam ille sine magno labore peruasisset, vsque